

Sinkovits Péter

A HOLOGRAM HINTÓJÁN

(regényrészlet)

AZ ÚJ FELSZÁLLÓK KÖZÖTT ÉRKEZETT, tömve a villamos, a helyemet átadtam. – Nem kellett volna – mondta, de azért mégis leült. A szerelvény földszintes házak között kanyargott, majd feltűnt néhány ormótlan, elhagyatott, szürkés gyárépület, aztán egy elnyújtózó térre váltottunk, homokozó, mozdulatlan hinták, néhány csenevész, árnyéktalan fa. Az idős férfit néztem, jegye után kutatott, felmutatni a közeledő ellenőrnek, amikor egy elsárgult fénykép csúszott ki a pénztárcájából.

– Artista voltam – jegyezte meg barátságosan.

Érdeklődő tekintetemtől felbátorodva azonnal folytatta.

– Bejártuk a világot, szép idők! Állandó társulat, bűvészek, bohócok, eróművészek, kötéltrancsok, zsonglőrök – egész sereg! Meg a zenészek, őket ki ne felejtsem. És a hatalmas sátor, a segédszemélyzettel. Rakodómunkások, szakácsok, beszerzők, takarítók. Rengeteg állat. Vándorlások: minden héten új helyen, még Afrikába is eljutottunk.

– Mikor fejezte be?

– Ja, az egy délutáni előadás volt, a nézőtérben inkább gyerekek, szüleikkel. Egymásra rakott székeken egyensúlyozva kellett volna a kötéltrancosnőnek felhajítanom egy fátyolos menyasszonyi kalapot, de eltévesztettem, és túlrepült. Ekkor berohant a következő számra a függöny mögött várakozó állatidomár mellől az egyik csimpánz, felkapta, előbb a fejére helyezte, majd kezével rázogatva sorra járta a közel ülő nézőket. A közönség vette a lapot, hullottak szépen az aprópénzek, a gyerekek visongtak. Azonnal utána eredtem, de megbotlottam az egyik tartóvasban, mindenki kacagott, ő meg néhány szökelléssel már a túloldalon folytatta a kalapozást. Nevetőgörcsöt kapva a kötéltrancosnő lezuhant, de nem történt baja, közben már a bajszos állatidomár is a csimpánza után futott, hívogatta, de az – egyre távolodva – csak a kalapot lengette látható élvezettel. A porondon termett utóbb az igazgató, ám szavait elnyomta a zsvajgás meg a tapsorkán, ekkor a muzsikások felé fordult, intésére tust húztak, az emberek örjöngtek, véresre verték a tenyerüket – a csimpánz közben felmászott a sátortetőre, majd leereszkedett azon a hosszú, lelógó póznán, letette a kalapot a földre, és odasompolygott a gazdája mellé. Este az igazgató magához hívatott, s közölte, beoszt az állatidomár mellé, vagy akár távozhatok is. Akkor fordítottam hátat a cirkusz világának. Kapok valamicske művésznegyediját, rokonaim elhaltak, nem is ismertem őket. Délelőttönként meg villamosozok, gyorsabban múlik a nap.

– Ráér holnap délután ötkor?

– Tengernyi az időm.

– Várom a Nemzeti Színházzal szemben lévő kávézóban.

Ruganyos léptekkel közeledett, divatjamúlt, de tiszta és vasalt öltönyben.

– Elmondom, mi lenne a feladata. Négy héten át minden egyes nap délutánján beül ide, s figyeli, kik érkeznek. Különösen egy ötven év körüli, aktatáskás férfi érdekel, mikor és kivel társalog. Amennyiben lehetséges, a beszélgetésüket is hallgassa ki. Külön fontos, kiket lát a teremben, amikor én is megjelenek. De ismeretségünk titokban marad, engem nem szabad észrevennie. Ha mód nyílik rá, kövesse kellő távolságból az aktatáskás férfit, írja le útvonalát, tartózkodási célpontjait. Mi időnként találkozónánk, de nem itt, hanem az ön lakásán. Vállalja?

– Miért ne!

Rövidesen felkerestem. Megcsapott az öregség fanyar szaga, hiába szellőztetett. Félig elmosott, ragacsos csészékben szolgálta fel a kávé, a függönnyel elkülönített hálófülkében az ágy vetetlen, egy fotelen tornyosuló ruhák halmaza. A falakon a cirkuszi múlt fotói. Összezsúfolódva giccses emléktárgyak a kredenc vitrinében, felül elszáradt virágcsokrok.

Áadtam az újabb pénzüsszeget, váltottunk még néhány szokványos mondatot, majd látható kedvvel és izgalommal hozzáfogott a beszámolójához. Átfogó képet kaptam a kávézó törzslátogatóiról, a pincéerekről, egy különös társaságról, melynek tagjai csütörtökönként jönnek össze, gyakorta bővített összetételben, ilyenkor a személyzet igen odaadó, s a zárórát sem veszik szigorúan. Ami pedig az aktatáskás férfit illeti, egy feltűnően szép szőke nővel randevúztat kedden délelőttönként. Külön érkeznek és külön távoznak.

– Amikor önök találkoztak – tekintett rám –, két alkalommal ez a hölgy is a kávézóban ült, de egy távolabbi asztalnál. Csak akkor társult az aktatáskáshoz, amikor az egyedül maradt, röviden, élénken beszélgettek, majd elment, s még elérte azt a buszt, amelyre ön is felszállt. Ezt a távolból láttam. Visszatértem a kávézóba, rendeltem egy süteményt, a férfi még ott ült, mobilon hívott valakit, de alig szólt bele a készülékbe. Aztán fizetett ő is. Előbb egy cég közeli irodaházába tartott, talán egy órányit maradt ott, majd taxival a város másik felén fekvő villanegyed felé vette az irányt. Ott már kockázatosnak véltem követni, néptelen, elegáns kerület, csak feltűnhet a másik bérautó, a kisvasúti megállónál vesztegeltünk így néhány percig, majd találomra megindultunk az onnan nyíló széles úton. Kisvártatva egy magas kőfallal elhatárolt óriás park következett, fák között meghúzózó épületekkel, kanyargó betonutakkal. A bejáratnál sorompó és őrház. A taxi ott állt még előtte, a parkolóban. Csak a sofőr várakozott benne. Azonnal elhajtattunk. Amikor jelezte, legközelebb mikor találkozik az aktatáskással, azon a délutánon én már korán észrevétlenül elhelyezkedtem a bejárat közelében, leheveredvén egy téglarakás mögé, hogy az őr ne lásson. Az ön embere később valóban megérkezett, s csak késő este távozott. De jöttek mások is, néhány hatalmas fekete autó suhant át a felemelt sorompó alatt, szinte a sebességet sem csökkentve. Az egyikben mintha az a szőkeség ült volna, de ebben nem vagyok bizonyos, akkor már erősen alkonyodott.

MOST PEDIG EGY KÜLÖNÖS, visszatérő álmomat kell elmesélnem, Georgina, s tudom, azt mondod majd, ilyen is csak velem történhet meg.

Egy népszerű együttes koncertezik, több ezer ember a lelátókon meg a küzdőtéren, s csak később veszem észre, hozzám egészen közel ül Doris Day, vagyis hát nem az énekesnő, de nagyon hasonlít rá, ütemesen mozog a zenére, tekintetünk gyakorta találkozik, elismerő kölcsönös mosoly: amolyan „ugye jó ez a zene”-szerű, félidőben egymás mellett

haladunk a felállított sörösödék felé, legszívesebben megszólítanám, de nem merem, bár ezzel bizonyára csalódást okozok.

A Locomotiv GT jubileumi fellépését hónapokkal előbb beharangozták, a jegyeket azonnal szétkapkodták, egy barátom révén azonban sikerült mégis bejutnom a fővárosi pályaudvar erre a célra átalakított hangárjába. Igazán fergeteges hangulat, nem is próbálom leírni, a zenekar mindinkább rákapcsol, egymást követik a népszerű számok, midőn felfedeztem Doris Day-t. Mindössze ketten ültek közöttünk. Két ismeretlen férfi. De ők csak egymás közt beszélgettek, majd elsétáltak valahová, az ilyen koncerteken ez megszokott, én pedig ottmaradtam. Vele. S már formálgattam is magamban a mondatokat: „Tisztelt hölgyem, elnézést, hogy megszólítom, s ne értsen félre, ha egy különös, talán kissé zavarosnak minősülő álmomról szólnék most, bizonyára furcsának is tartja, de higgye el, nem a közeledés szándéka vezérel, egyszerűen arról van szó, hogy én már álmodtam önnel, pontosabban álmomban egy nagy koncerten találkoztunk, egymáshoz igen közel ültünk, mint most, még a frizurája is pontosan ilyen volt, Doris Day-ére emlékeztető, élveztük a zenét, s bevallom, már ott tartottam, hogy kezdeményezem a beszélgetést, de akkor nem sikerült elegendő bátorságot gyűjtenem – s látja, most a valóságban ugyanez történik, pontosan, ahogyan az álmomban, s talán nem ért félre és nem is nevet ki, viszont rábólint arra, hogy a hihetetlen ritkán válik hihetővé, ezt az alkalmat igazán kár lenne elszalasztani...” Közben a két férfi visszaérkezett, leültek közénk, én pedig feladtam a további mondatfűzés esélyét. Doris Day egyébként is egy pillanatban eltűnt, s nem tért vissza.

A barátom fotója azonban megőrizte. Amikor legközelebbi találkozásunkkor felfogadott cirkuszi alkalmazottamnak megmutattam, felkiáltott: „Ezzel a nővel szokott az aktatáskás férfi találkozni a kávézóban!”

Az a hét nap igazán remek volt Doris Day-jel. Előzőleg a nyugalmazott artista leírása alapján megtaláltam azt a – háztömbök között meghúzódó – kicsi parkot, ahol reggelente olvasni szokott. Leültem melléje – és elmondtam mindent. Magamról, a munkámról, az álmomról és a suta közeledési szándékomról az LGT koncertjén, beszéltem, mivel bízott meg az igazgató, tudok továbbá arról, hogy ő is találkozik az aktatáskás férfival, s nyilván szintén adatokat gyűjt a titokzatos megbízó részére. Majd meghívtam a hétvégi házamba. Egyből ráállt. A tóra néző teraszon reggeliztünk, majd sokat úsztunk, egészen a cölöpökre kiterjeszkedő halászcseréig, nyárutó lévén vendég már alig, a személyzet azonnal megkedvelt bennünket, hatalmas adagokkal kedveskedtek. A parton elnyúlva Doris Day részleteket olvasott fel a magával hozott regényből, amúgy keveset beszélgettünk, rábíztunk mindent a testek játékára. – Nekem az is feladatomban, hogy téged megfigyeljek – mondta egy alkalommal minden különösebb bevezető nélkül, de a mondat elszállt, többet nem foglalkoztunk a témával.

Külön utaztunk vissza a városba, én egy nappal később.